

Szunnyadó bőség

Ha ez egy novella lenne, ezt a címet adnám neki. Ha naplóbejegyzés azzal kezdeném, hogy 2022. március 18. van, 22 napja tart a háború. Egy csütörtök reggel arra ébredtünk, amit előző este még sose gondoltunk volna: Oroszország megtámadta Ukrajnát. „Háború van most a nagy világban, Isten sírja reszket a szent honban” - jut eszembe nap-nap után. A történelem tanárom kérdezte meg annak idején, hogy tudom-e mely háborúra utalt A vén cigányban Vörösmarty-nem tudtam. A 30 éves háború volt. Európában. Megint háború van Európában. Meddig tart vajon, mikor lesz vége, mi lesz a vége, mi lesz az ára, nem tudom. Nem is tudhatom. Az élet gyakrabban szól a keresésről, mint a találásról. Hát keresek.

Először megkeresem magam. Főnix madaram megint elhamvadt - 4 napra. Négy napra megáll az élet, nem megy a munka, nem megy a figyelem, nem íródik az ítélet. Rideg döbbenet, félelem és hírpörgetés szorítja a mellkasom és a kezem. Mi lesz most, mi van most? Tenni kellene valamit. Először tudatosan leválok a hírfolyamról, visszafókuszálok a mindennapokra: gyerek, család, munka, napi rutin. Ez nem elég, nem tehetek úgy mintha nem történne. Pénzt utalok. Ide is- oda is. 2-4-5.000 forintokat. Még mindig nem jó, még mindig nem érzem, hogy tettem.

Meg kell erősítenem a lelkem. Echart Tolle Új föld-jéhez fordulok. Kicsit fanyar a szám íze, nem nagyon látom, hogy ez az új föld, új tudatosság meg tudna érkezni a ma emberéhez. De nekem újra meg kell próbálnom. Háború. Emésztgetem. A könyv Buddha tanításához vezet, tatata: ami éppen van. Békét kötni a jelen pillanattal. Kössek békét a háborúval? Lehet bennem béke, ha kint háború van? Rendben. A bennem gyűlő energiát cselekvéssé fordítom. Mint oly sokan, mint szinte mindenki más. A szenvedés mindig lebontja a falakat bennünk és egymás között is.

Bekapcsolódom az egyesület keretében már elindult szerveződésbe, közös gyűjtés zajlik, keressük a kapcsolatot az ukrán bírói egyesülettel, hiszen alapszabályunk is ránk rója ezt az együttműködést és a lelkünk ismerete is ezt diktálja. Sikerül felvenni a kapcsolatot a Beregszászi bírósággal, dolgoznak, a háborús területről oda menekülteket is segítik és leginkább tartós élelmiszerre van szükségük, mivel az ellátás már akadozik. Ők sem tudják mi lesz, de kitartanak. Nálunk gyorsul a szervezés, mennek az üzenetek, telefonok, sorra jelentkeznek az önkéntes kollegák és gördülékenyen kialakul, hogy már adott héten útra kelünk.

Országosan gyűjtünk, amiből a határhoz közelebbi bírósági dolgozók bevásárolnak és eljuttatják a felajánlást Beregsurányba, onnan pedig - mint céladomány - a beregszászi bírósághoz. A Magyar Református Szeretetszolgálat segítségével, szervezésében jut át támogatásunk a határon.

Ma volt az első utunk. Két személyautó indult, egy Nyíregyházáról bíró házaspárral, egy pedig Debrecenből tiszafüredi fogalmazóval és velem. Tegnap óta érezhető volt a növekvő lelkesedésünk, az összefogás, közös tevés érzete. Mindenki segített: adományozók, jelentkezők, fordítók, még a bolti eladók is, akik kérésre gyorsították és támogatták -az így is két órás- vásárlásunkat, hogy az hasznos, gazdaságos, tápláló (konzerves egytálétel, porleves, gyorsrizs, tészta, tartós tej), ugyanakkor édes is legyen kavarós kávéval és csokoládéval is fűszerezve.

Napos szép időben fogadott minket a határ menti Beregsurány, a férfiak pakoltak, mikor megérkezett az árut tovább vivo - szerintem házaspár - a határon túlról, Beregszászról. Ilona enyhe akcentussal, de szépen beszélt a magyart, korom béli, hamvas szőke hajú anyuka,

kedves arcát sütötte a nap. Kicsit beszélgetünk, hangja néha megremeg, szemét elfutja a könny. Nem érti, nem hitte volna, hogy ez a mai világban még megtörténhet. Apja magyar, anyja orosz. Ő ukrán. Nézem, minden figyelmemmel hallgatom. Benne él mindenki, akik most itt közvetlenül érintettek, akik egymással harcban állnak. Teszi, amit tud: önkéntes, járják a határt, több családot is befogadott az otthonába. Az árvákat említi Kijevben és hogy most Mikolajiv városában a legnehezebb. Csupán tíz perc a találkozásunk. Elválás előtt hosszan megölelem. Talán ezért az ölelésért jöttem. Először érzek valamiféle békét. Nem tudom, hogy hozta el. Talán az arany haja, vagy a szemében fénylő lélek, vagy a benne rejlő élet vize.

És ha ez a kis írás nem naplóbejegyzés, még csak nem is novella, hanem egy mese lenne, azt a címet kapná, hogy Tündér Ilona.

